

[Carsten Andersen]

forestilling, at vi skulle ønske, hele teamet skal være til stede hver eneste gang. Det er ikke det, vi peger på. Det, vi peger på, er, at de afgørelser, der træffes i behandling, også har en række andre sociale, pædagogiske og arbejdsmæssige aspekter, når de besluttes.

Hvad angår opfølgingsgruppen, vil jeg bede om, at vi i Sundhedsudvalget får en nærmere opgørelse over sammensætningen. Det, jeg bliver skræmt over gang på gang, er, at navnelisten over de folk, som bliver udpeget til udvalget, aldrig rummer plejere, rengøringspersonale, gartnere eller sygehjælpere; der er kort sagt ikke nogen af dem med, der har den daglige omgang med patienterne, dem, der har den bedste kontaktflade med patienterne.

Jeg siger ikke, at udvalgene kun skal bestå af disse persongrupper. Men det kunne dog være, at et par stykker af dem, som havde træskoen på, kunne komme med nogle vigtige meldinger ind i sådan en arbejdsgruppe, og derfor foreslår vi, at den får en bredere sammensætning, så den ikke kun udgøres af overlæger, amtsdirektører og sygehusedirektører.

Derudover lagde jeg mærke til, at ministeren ikke havde nogen bemærkninger om, at Sundhedsstyrelsen var halvandet år om at svare § 71-tilsynet. Der er meget larm her i salen en gang imellem, men der var ikke meget larm, da jeg sagde det. Det kan være, at vi på et senere tidspunkt skal drøfte det, men det ville have været rart, hvis sundhedsministeren bare havde hævet det ene øjenbryn og sagt, at der nu er nogle, der skal have noget at vide ovre i Sundhedsstyrelsen om, at man skal svare inden for en anstændig tid.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 4 af Duetoft (CD), Tove Lindbo Larsen (S), Merete Aarup (KF), Carsten Andersen (SF), Else Winther Andersen (V), Tove Niemann (FP), Kirsten Lee (RV) og Inger Stilling Pedersen (KRF) (se foran)

vedtoges enstemmigt med 111 stemmer.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 8: Forslag til folketingsbeslutning om sikring af, at Kræftens Bekæmpelses Forskningscenter kan etableres på Finsenområdet.

Af Torben Lund (S) m.fl.
(Fremsat 24/10 89).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Sundhedsministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Jeg kan gøre det meget kort, for der er jo, siden Socialdemokratiet fremsatte deres forslag, sket den udvikling i sagen, at finansministeren i går efter fælles aftale udsendte følgende pressemeddelelse: Efter aftale mellem partierne bag finanslovforliget om salg af statslige aktiviteter er det besluttet, at Kræftens Bekæmpelse kan erhverve Finsenarealerne.

Salget af Finsenarealet vil ske efter Finansministeriets cirkulære af 28. august 1984 om almindelige regler for salg af statens faste ejendomme, § 14, hvor der åbnes mulighed for at undlade offentligt udbud i situationer, hvor særlige hensyn taler herfor.

Pressemeddelelsen slutter: På denne baggrund agter sundhedsministeren for Finansudvalget at forelægge Kræftens Bekæmpelses køb af Finsenarealet.

Torben Lund (S):

Jeg vil gerne indlede med at sige, at det naturligvis er overordentlig glædeligt, at Kræftens Bekæmpelse nu sikres mulighed for at etablere Kræftforskningscentret på Finsenområdet. Jeg vil også sige, at alt andet ville have været bragende uretfærdigt, og det ville have været helt uforståeligt.

Her tænker jeg på flere ting, dels den tilknytning, som Kræftens Bekæmpelse har til området i forvejen, dels at Kræftens Bekæmpelse jo for mange år siden – i 1963 – forærede staten ca. en fjerdedel af bygningsmassen på Finsenområdet. Jeg tænker endvidere på, at Finsenområdet er en ideel placering af et kræftforskningscenter også set i forhold til andre forskningsinstitutioner. Endelig tænker jeg på de 11 måneders forudgående forhandlinger imellem Kræftens Bekæmpelse, Undervisningsministeriets

[Torben Lund]

byggedirektorat og repræsentanter for Sundhedsministeriet – forhandlinger, der jo i august måned i år mundede ud i en indstilling fra forhandlingsudvalget om overdragelse af bygningerne på Finsenområdet til Kræftens Bekæmpelse.

Det, man må undre sig over, er, at sundhedsministeren forsøgte at blokere for denne retfærdige og rigtige løsning. Hvad har det ikke kostet af usikkerhed, tid, papir og penge! Det beslutningsforslag, vi har til behandling her, burde have været overflødigt. Sundhedsministerens reelle motiver til denne helt uforståelige fremgangsmåde kommer nok aldrig for dagen.

Jeg har forstået på hr. Arne Melchior og på hr. Kofod-Svendsen, at man gerne ser, at Kræftens Bekæmpelse ydes et nedslag i overdragelsessummen med henvisning til, at Kræftens Bekæmpelse jo netop overdrog staten ca. en fjerdedel af bygningsmassen i 1963 og vel at mærke gjorde det vederlagsfrit.

Vi er naturligvis i den socialdemokratiske folketingsgruppe af den samme opfattelse, altså at der bør gives et nedslag herfor i overdragelsessummen. Det vil være en retfærdigheds handling over for Kræftens Bekæmpelse, og jeg skal foreslå, at vi nu benytter udvalgsarbejdet til at få dette på plads, så sagen kan ende lykkeligt.

Birgitte Husmark (SF):

Også for SF har det været temmelig uforståeligt, at der har skullet være så megen diskussion, at det har været nødvendigt at fremsætte et beslutningsforslag for at nå så vidt med en tilladelse til Kræftens Bekæmpelse og en sikkerhed for Kræftens Bekæmpelse om, at man kunne få bygningerne, der er placeret på Finsen-grunden. For SF er der da heller ikke nogen tvivl om holdningen: vi er positive over for forslaget både på grund af formålet med den udvidelse, som Kræftens Bekæmpelse nu vil foretage, nemlig et internationalt forskningscenter, og på grund af placeringen netop her tæt ved Rigshospitalet. Vi ønsker bestemt, at traditionerne for forskning på kræftområdet skal føres videre, ikke mindst de epidemiologiske forskningsformer, som Kræftens Bekæmpelse har varetaget på bedste vis.

Med Finansministeriets udspil i går er den eneste resterende tvivl spørgsmålet om prisen, som hr. Torben Lund også var inde på. Efter de

lange forhandlinger, der har været indtil nu, er der jo foreløbig talt om en pris på 140 mio. kr., men også fra SF's side mener vi, det er helt rimeligt, at Kræftens Bekæmpelse får et nedslag i denne pris, fordi man, som det er blevet nævnt, har ejet nogle af de bygninger, der ligger på grunden, og vederlagsfrit har overdraget dem til staten, dvs. til Rigshospitalet. Det kan vel ikke være rimeligt, at man for de indsamlede midler skal betale to gange for disse bygninger.

Derfor har beslutningsforslaget også SF's støtte.

Tove Niemann (FP):

Fremskridtspartiet har tilsluttet sig, at arealerne og bygningerne på Finsenområdet bliver solgt til Kræftens Bekæmpelse. Det er af stor betydning, at Kræftens Bekæmpelse får et kræftforskningscenter, der er centralt beliggende ved Rigshospitalet og Panum Institutet – et center, hvis forskere ikke alene vil bestå af danske, men også kan tiltrække udenlandske kræftforskere.

Arne Melchior (CD):

Den vise kong Salomon har sagt, at den, der overvinder sig selv, er større end den, der indtager en stad – citatet findes mange steder i forskellige udformninger. Selv om jeg forstår de ordførere, der har givet udtryk for undren over den hidtidige procedure, vil jeg prøve at anlægge den positive vinkel og sige til lykke med det. Det var da godt, vi alle sammen – ser det ud til – kom til den erkendelse, at sådan bør det være.

Når vi alligevel ikke er tilfredse endnu, er det ikke, fordi vi tilhører dem, der tager hele hånden, når man rækker dem en lillefinger. Som flere talere har været inde på, er nogle af de bygninger, det drejer sig om, foræret af Kræftens Bekæmpelse til staten. I drøftelser, jeg har haft med repræsentanter for regeringen, er der blevet sagt: Jamen så har vi da også ofret noget på de bygninger i mellemtiden. Javel, men man har også haft den frie brugsret i 25 år. Så der skyldes vel ikke noget dér.

Det må være helt uacceptabelt – jeg vil være glad, hvis sundhedsministeren kan forholde sig til det, for jeg er helt sikker på, at hun deler dette synspunkt – at bygninger, som for én gang indsamlede midler er opført og skænket til staten, skal tilbagekøbes for nye midler, man skal ud at indsamle. Det må da være en hån over for

[Arne Melchior]

de medlemmer, donatorer, gavgivere til Kræftens Bekæmpelse, at de skal købe varen to gange. Det kan man ikke have.

Derfor er det vort forslag, at Skattedirektoratet anmodes om på vanlig vis at give sin vurdering af dagsprisen i handel og vandel på de bygninger, det her drejer sig om, hvorefter det beløb, man kommer frem til på den måde, må fradrages i prisen på 140 mio. kr.

Jeg kan da godt se, det er fristende for en statskasse, der bestemt er trængende, at sige: Nå ja, men vi har jo et bud på 140 mio. kr. Jeg har da også noteret mig, at Kræftens Bekæmpelse har sagt: Vi står ved vort bud. Det er hæderligt købmændskab. Men det hører jo med til sagen, at det ikke var en pris, man ønskede at give, men var en pris, man blev tvunget til at give, for det blev forklaret, at det var en forudsætning for anvendelse af § 14 i reglerne for udbud af offentlig ejendom, og så var Kræftens Bekæmpelse jo trængt op i en krog. Men det kan da ikke hindre os andre i at sige, at det ikke på nogen måde ville være anstændigt over for organisationen som sådan, men først og fremmest ikke over for donatorerne og slet ikke over for formålet.

Jeg går derfor ud fra, at regeringen vil kunne tilslutte sig en sådan betragtning.

Jeg skal endelig sige, at CD også gerne vil benytte udvalgsarbejdet til at lære lidt mere om og se lidt nærmere på karakteren af kræftforskning i Danmark, således at forstå, at det vel må være heldigt og lykkeligt for alle parter, dersom Universitetet, Rigshospitalet og Statens Lægevidenskabelige Forskningsråd vil blive inddraget på behørig måde i oprettelsen og driften af den institution, der her er tale om.

Jeg er da vidende om, at Kræftens Bekæmpelse har meget tætte relationer til de her nævnte institutioner, men det vil være ganske naturligt i forbindelse med et stort skridt på vejen i kampen imod denne skrækelige sygdom, at vi også tager disse emner op og får lejlighed til at stille spørgsmål og få oplysninger og fører den afsluttende debat på grundlag heraf.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Den forrige taler sagde noget om, at den, der har overvundet sig selv, er større end den, der har indtaget en stad.

Jeg kunne i den forbindelse have ønsket mig, at hr. Torben Lund fra Socialdemokratiet også havde overvundet sig selv og tilbagetaget dette forslag, for jeg betragter det som unødigt politisk spilfægteri, når man tager i betragtning, at sagen faktisk er i orden, inden dette forslag kommer til behandling her. Det er højst beklageligt, at man i den grad misbruger Folketinget og taletiden heroppe.

(Kort bemærkning).

Tove Niemann (FP):

Fremskridtspartiet kan ikke tilslutte sig hr. Arne Melchiors og hr. Torben Lunds ønsker om et nedslag i prisen.

Kræftens Bekæmpelse har i første omgang ikke brug for alle bygningerne og har mulighed for at leje dem ud, så dér kan de måske få et nedslag i prisen på den led.

(Kort bemærkning).

Torben Lund (S):

Nu er det ikke, fordi jeg tror, det nytter så forfærdelig meget at tage en dialog med hr. Knud Lind, men det er jo en stærk melding, at det netop er hr. Knud Lind, der skal beskyldes andre for noget, man ville kalde misbrug af Folketingets taletid.

Jeg vil gerne sige, at det, der gør, at man kan diskutere spørgsmålet om overflødighed i denne sag, er sundhedsministerens handlemåde.

Hvis sundhedsministeren havde gjort det eneste fornuftige og retfærdige i denne sag, havde vi ikke haft noget beslutningsforslag til behandling her i Folketinget; så havde man for længst afsluttet sagen om overdragelse af Finsenområdet til Kræftens Bekæmpelse, og jeg kan forsikre hr. Knud Lind, at når vi har ladet sagen blive på dagsordenen på trods af den pressemeddelelse, jeg forstår der blev udsendt i går, er det, fordi vi nu ønsker at følge denne sag til dørs, sådan at der ikke sker flere ulykker i sagen.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Må jeg anmelde den største respekt for hr. Knud Linds tid. Den er sikkert yderst værdifuld, og tænk hvad godt han kunne gøre for sin familie og for samfundet, hvis han ikke var til stede her under denne debat, hvor hans parti jo

[Arne Melchior]

har en anden ordfører, og hvor han nu for anden gang melder sig til at tage ordet.

Undskyld, hr. Knud Lind, at vi altså er nogle, der synes, at det formelle også har en betydning. Når to er enige om at gifte sig, er de altså ikke gift, før de har stået enten foran borgmesteren eller præsten og sagt ja; det er det formelle, juridiske og bindende grundlag. Der er visse ting, vi godt kan bruge en halv time på her i salen, herunder en sag, der både økonomisk, sundhedsmæssigt og samfundsgenerelt, almennyttigt er af så stor vigtighed som denne. Endelig er der også bragt et par spørgsmål ind i debatten, hvis hr. Knud Lind ellers har haft tid til at høre efter i al sin travlhed, som ikke var omfattet af den pressemeddelelse, vi fik i går. Derfor vil jeg modsat sige tak til hr. Torben Lund for, at han ikke tog forslaget tilbage.

Må jeg endelig spørge fru Tove Niemann, hvem det skulle være dårligt for, at ikke alle bygninger skal benyttes fra start af – husk lige venligst på, at der også er nogle af bygningerne, der skal nedrives og ombygges osv. – og at der derfor bliver nogen indtægt til Kræftens Bekæmpelse. Skal statskassen lukrere på en gave, den har fået med det formål, at disse bygninger, disse værdier skal bruges netop til dette formål? Man sagde altså tak for 25 år siden, men nu siger man, at I kan købe jeres egen gave tilbage.

Gå lige i tænkeboksen en gang til i gruppen, fru Tove Niemann! Den holder simpelt hen ikke; der tages ikke noget fra staten, fordi man ikke køber sin egen gave tilbage.

(Kort bemærkning).

Mejdahl (V):

Det er en bemærkning fra hr. Torben Lund, der kalder mig herop.

Der kan være grunde til at fravige regler, også i denne sag, og dem skal jeg ikke underkende, men jeg synes ikke, at sundhedsministeren skal klandres, fordi ministeren har overholdt gældende regler – tværtimod. Havde ministeren overtrådt reglerne, kunne der have været grund til kritik, men ikke nu.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg vil godt sige til hr. Torben Lund, at i den time, vi står her, så er den sag for mig at se kom-

met på plads, fordi sundhedsministeren har rettet for sig.

Jeg kan også godt sige til hr. Arne Melchior, der talte om giftermål, at i denne sag har sundhedsministeren altså giftet sig i forgårs, og Foreningen til Kræftens Bekæmpelse har i den ganske presse udtrykt sin fulde tilfredshed med denne sag og dens endelige afgørelse. Resten kunne hr. Arne Melchior, hr. Torben Lund og andre taleivrige have ordnet i udvalget og ikke her i salen. Jeg vil gøre opmærksom på, at vi har meget vigtige ting senere på dagsordenen.

(Kort bemærkning).

Tove Niemann (FP):

Jeg vil lige sige til hr. Arne Melchior, at staten har ofret meget på de bygninger derude, siden den modtog dem som gave.

Formanden:

Så vender vi tilbage til talerrækken.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Ja, tak for det. Det kunne jo være, at hele debatten skulle gå på korte bemærkninger, og vi har påtalt nogle gange herinde, at vi ligesom skulle holde lidt selvdisciplin, så vi også får ordførerne igennem.

En sag som denne med Kræftens Bekæmpelse er jo en sag, som vi alle sammen, både regering og opposition, er enige om er et godt formål. Jeg synes, det er lidt billigt, når man ligesom giver sundhedsministeren skylden for det her. Det er jo trods alt en idé; man var enige om at privatisere nogle ting, og så har man fulgt nogle regler, hvor vi er nogle, der synes, at man kunne gøre det på en anden måde, og så er der kommet en konklusion ud af det.

Det er ikke, fordi der er nogle, der er mere eller mindre interesseret i Kræftens Bekæmpelse. Det tror jeg ikke på. Kræft er en alvorlig sygdom, som rammer de allerfleste familier, og alle er interesseret i, at vi får gjort så meget ved det som muligt, også forskningsmæssigt. Spørgsmålet er, om forskningen skal være et privat initiativ. Det er det nu, og vi skal være glade for det.

Så kan man diskutere, om vi nu overhovedet behøver at have det her forslag. Kristeligt Folkeparti har tidligere meldt fra og sagt, at vi ikke skulle have nogen folketingsbeslutning, det

[Inger Stilling Pedersen]

skulle vi afgøre i Finansudvalget, hvor vi kunne blive enige. Nu har vi det, og vi vil meget gerne være med til at se på, om den pris, der er kommet, er den rigtige, om der er kommet andre forhold ind. Det er en drøftelse, vi skal have i udvalget, og så kan vi finde frem til, hvad vi så vil, dér. Og da er Kristeligt Folkeparti positivt.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg behøver vist ikke at undskylde over for Kristeligt Folkepartis ordfører, at vi benytter os af forretningsordenens adgang til korte bemærkninger.

Kristeligt Folkepartis ordfører siger, at det er billigt, at man vil have det herved. Det mente Kristeligt Folkeparti ikke i går. Der var ikke gået en time, efter at regeringen havde udsendt sin pressemeddelelse, før Kristeligt Folkeparti som det eneste parti udsendte en pressemeddelelse og hyldede sig selv for, at dets forslag, som det originalt slet ikke var, nu var blevet fulgt. Der er altså sket et sindelagsskifte her i løbet af 24 timer.

Må jeg sige til fru Tove Niemann, at jeg sagde jo udtrykkeligt fra talerstolen, at staten har ofret penge på disse bygninger, men til gengæld har haft brugsretten vederlagsfrit i 25 år, så det kan nok gå lige o-p op.

Hr. Knud Lind sagde, at sundhedsministeren har giftet sig med folketingsflertallet, kunne jeg forstå, men det er altså medgiften, vi lige skal have diskuteret, og det er jo ikke altid helt uvigtigt.

Og så skal jeg sluttelig tillade mig, da jeg ikke vil smykke mig med lånte fjer, at sige til Fremskridtspartiet en god, rammende replik, som jeg nys fik fra vor kollega hr. Jens Peter Jensen. Han sagde, at denne sag handler om vandel og ikke om handel. Vær så venlige, de, der har lyst, at lægge sig dette på sinde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslut-

ning henvises til Sundhedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 37:

Forslag til lov om ændring af de kommunale styrelseslove. (Faste vederlag, kommunalt ansattes medlemskab af udvalg).

Af indenrigsministeren (Thor Pedersen).
(Fremsat 25/10 89).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Graversen (S):

Man kan roligt sige, at det kommunale selvstyre har været diskuteret meget i indeværende kommunale valgperiode. Det har der været god grund til, bl.a. fordi der er kommet mange signaler fra den nuværende regering, der har skabt usikkerhed blandt både de kommunalt ansatte og kommunalt valgte. Dertil kommer denne og tidligere borgerlige regeringers utallige økonomiske indgreb over for kommunerne, der har skabt endnu større usikkerhed og medført manglende muligheder for stabilitet og planlægning i både primær- og amtskommunerne.

Her i perioden frem til kommunevalget den 21. november i år har alt dette også medført stor debat om de kommunalt valgte arbejdsvilkår. At der er noget galt med disse arbejdsvilkår, fremgår klart af det faktum, at det generelt for alle politiske partier og andre opstillingsgrupper har været meget svært at finde borgere, der har lyst til og mulighed for at stille op som kandidater til det kommende kommunalvalg.

I den omfattende debat og igennem analyser, bl.a. foretaget af Kommunernes Landsforening, har man forsøgt at påpege årsagerne til, at folk ikke ønsker at påtage sig disse kommunale tillidshverv. Som de almindeligste årsager har været nævnt for lille en aflønning af jobbet, familiemæssige problemer med børnepasning m.v. og først og fremmest problemet med hovederhvervet, altså det daglige job.

Der kunne sikkert nævnes mange andre utilfredsstillende forhold, og indenrigsministeren har da også ved flere lejligheder lovet at arbej-